Μετά βαΐων και κλάδων... (Μοναχός Μωϋσής, Αγιορείτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 27 Μαρτίου, 2010

Οι τελευταίες ημέρες της επίγειας διαβάσεως του Θεανθρώπου πλησιάζουν. Με σταθερό βηματισμό πορεύεται στο πάθος, στο σταυρό και στην ανάσταση. Ο λαός, ενθουσιασμένος από το θαύμα της αναστάσεως του Λαζάρου, μόλις άκουσε ότι ο Ιησούς πλησιάζει στα Ιεροσόλυμα βγήκε να τον προϋπαντήσει με ζητωκραυγές κι επευφημίες.

Παιδιά, νέοι και γέροι, μετά βαΐων και κλάδων στα χέρια και στρώνοντας υφαντά οι γυναίκες, για να περάσει, τον υποδέχονται. Ο Χριστός δεν καμαρώνει, **ξέρει πολύ καλά ότι μέσα από τα δυνατά "ωσαννά" σε λίγο θα γεννηθούν τα "σταυρωθήτω"**. Ήρεμος, λοιπόν, πράος, ταπεινός, πάνω στο ήσυχο ζώο, διασχίζει τα πλήθη, δίχως να εντυπωσιάζεται ιδιαίτερα από το πάθος της λαμπρής όντως αυτής υποδοχής. Τον ακολουθούν οι μαθητές του, που ακόμη και τώρα δεν γνωρίζουν επακριβώς ποιος είναι ο διδάσκαλός τους.

Οι γνωστοί Ιουδαίοι, Γραμματείς, Φαρισαίοι και Σαδδουκαίοι, ξαφνικά συναντήθηκαν και συνενώθηκαν, για να εξοντώσουν τον κοινό τους εχθρό, τον Χριστό. Οι άνθρωποι αυτοί της εξουσίας ήταν κακεντρεχείς, ανασφαλείς, φοβισμένοι και υποκριτές. Ως ανειλικρινείς ήταν δόλιοι κι επικίνδυνοι. **Το εσωτερικό τους κενό το ενοχλούσε η παρουσία του Χριστού**, που δεν φοβήθηκε να τους ξεσκεπάσει και ξεμασκαρέψει. **Η αρετή και σιωπώσα ελέγχει τους φαύλους** . Οι κύριοι αυτοί ήταν εκμεταλλευτές, μεθοδευτές κακών, ατομιστές κι εγωιστές. Ο ευαγγελιστής Μάρκος σημειώνει ότι όλοι αυτοί ζητούσαν να εξαφανίσουν τον Χριστό, φοβόντουσαν όμως τον λαό, γιατί τον είχε σε μεγάλη εκτίμηση.

Δεν ανέχονται οι Φαρισαίοι το ξεσκέπασμα. Το σκοτεινό παρασκήνιο συνωμοτεί για την εξαφάνισή του. Δεν αντέχει το ξεγύμνωμα και την αποκάλυψη της υποκριτικής ζωής του. Αντιδρά στο φανέρωμα της αλήθειας. Η δόλια εξουσία δολοπλοκεί για να διατηρείται στο θρόνο της και να απολαμβάνει το μεγαλείο της, το τελικά ψεύτικο. Αν η πολιτική εξουσία έχει τέτοια στοιχεία για να επιβιώνει είναι εντελώς ανεπίτρεπτο κάθε πνευματική εξουσία να χρησιμοποιεί επαίσχυντους τρόπους για να παραμένει στο βάθρο της. Ο Χριστός υπέδειξε τρόπο στάσεως ζωής την ταπεινότητα, τη σεμνότητα, την ειλικρίνεια.

Οι μέρες που πέρασαν ήταν προετοιμασίας για την υποδοχή των Παθών του Κυρίου. **Κι αν δεν νηστέψαμε και προσευχηθήκαμε, τουλάχιστον τώρα ας μετανοήσουμε και ας ταπεινωθούμε**. Ας συγκινηθούμε που ένας απαθής παθαίνει για μας τους εμπαθείς. Όπως η έλλειψη του φωτός δίνει το σκοτάδι και η στέρηση της ζωής το θάνατο, έτσι και το πάθος είναι η παρουσία του αγαθού. Μέσα στο πάθος δεν μπορεί να υπάρχει αρετή. Ο Θεός που είναι η αυτοαγαθότητα αδυνατεί να συναντηθεί με την κακία, την ακαθαρσία, την εμπάθεια. Δεν αποστρέφεται τον αμαρτωλό, τον κατανοεί, τον συνδράμει, του δίνει πολλές ευκαιρίες να μετανοήσει ειλικρινά.

Ο άνθρωπος είναι ένα μεγάλο μυστήριο. Σήμερα βροντοφωνάζει "ωσαννά" και μετά από λίγο "σταύρωσον, σταύρωσον αυτόν". Τραγικό πρόσωπο ο άνθρωπος. Προτιμά το ψέμα από την αλήθεια, σαρκάζει τον δημιουργό του, αγνωμονεί, υποδουλώνεται στα πάθη του. Ο άνθρωπος πνιγμένος στα προβλήματα, τις δραστηριότητες και τις πολλές σκέψεις δεν συγκινείται ούτε ενώπιον του σταυρού. Στη θέση του Θεού έχει τοποθετήσει την ηδονή, την επικράτηση, την κυριαρχία. Είναι τέλεια ελεύθερος ο άνθρωπος να δεχθεί ή να απορρίψει ό,τι θέλει.

Για μια ακόμη φορά εισερχόμεθα στη Μεγάλη Εβδομάδα.**Ας μην εξαντλήσουμε τα "θρησκευτικά μας καθήκοντα" ανάβοντας ένα κερί ή περνώντας από μια εκκλησία. Ας σταθούμε λίγο στη σκιά του σταυρού**. Μη σαν τους Ιουδαίους σκανδαλισθούμε από τον Σταυρωμένο ή μη κι εμείς, σαν τους ειδωλολάτρες, τον θεωρήσουμε μωρία. Πρέπει να περάσουμε οπωσδήποτε από τη Μεγάλη Παρασκευή, για να πάμε στη λαμπροφόρα Κυριακή του Πάσχα. **Δεν υπάρχει ποτέ ανάσταση, αν δεν προηγηθεί σταυρός**. Δεν μπορούμε να πάμε κατευθείαν στο Πάσχα. Και μη λησμονάμε ότι σύμβολο του χριστιανισμού είναι ο σταυρός. Ενώπιόν του ας γίνουμε όλοι πιο σώφρονες, συνετοί, σοβαροί, σεμνοί και ταπεινοί. Ο σταυρός μειώνει την ένταση των φωνών. Διδάσκει την αγία υπομονή και την οσία σιωπή.

(Πηγή: "ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ" Απρ 12, 2009)